

[Aksel Larsen.]

Vi har netop ogsaa i de sidste Dage faaet Beviser for, at hver Gang den Koalition, som under det ærede Medlem Hr. Frits Clausens Førerskab optræder paa Tingene som uden for Tingene med mere eller mindre Held, hver Gang den har gjort et Fremstød, fremsat en Forespørgsel, lavet en Demonstration eller hvad det nu bliver til, bliver der reelt givet en Indrømmelse fra Regeringens og Rigsdagsflertallets Side til de mest reaktionære og de mest rabiate Kredse i dette Land. Jeg tror ikke paa, at det er en Tilfældighed, at denne Fælleserklæring og dette ilfærdige Arbejde paa en ny Fællesregering kom i Gang umiddelbart efter Roskildebegivenhederne, lige saa lidt som jeg tror paa, det var en Tilfældighed, at Smørprisen blev sat i Vejret umiddelbart efter, at Proklamationen fra Knud Bach og Frits Clausen var kommet.

Man har her paaberaabt sig dels Kongen og dels Folket. Nogle Talere har mest paaberaabt sig Kongen, andre har haft lidt mere Tilbøjelighed til at paaberaabe sig Folket. Jeg for mit Vedkommende tror paa Folket. Jeg ved, at dette danske Folk længe kan taale, længe kan lade sig vildføre og se sin Tillid svigtet, men jeg ved ogsaa, at den Dag kommer, hvor Folket tager sin Skæbne i sin egen Haand og selv former sin egen Tilværelse, bygger sin egen Fremtid.

Jeg vil sige til dem, der her har trøstet sig selv med deres angivelige 1 700 000 Vælgere og trøstet sig selv med Paastanden om, at enhver Kritik af deres hidtidige glørværdige Regeringsarbejde har mødt kold Afvisning fra Folket og fra deres egne Vælgere, at jeg kan ikke have noget imod, hvis det kan være dem en stakket Trøst, men de ved jo i hvert Fald selv, at dette ikke er rigtigt, og jeg henstiller til dem at tænke lidt over Murervalget i København og forskellige andre Begivenheder i Fagbevægelsen; saa vil de se, at Tilfredsheden med deres Handlinger er gaaet fløjten og at, uanset hvor stort et Stemmetal de kan bygge paa ved et Valg, der er foregaaet for et Aar siden, ser det noget anderledes ud med Stemningen i det danske Folk i Dag.

Det var altid Folket selv, der reddede og bevarede Landet, naar det var i den største Nød. Det var aldrig de store og

mægtige, de foretrak at ordne sig med de fremmede og — hvis det ikke kunde være andet — i Fællesskab med dem at flaa det arbejdende Folk i Danmark. Dette danske Folk vil ogsaa nu formaa at sikre og betrygge sin Fremtid. Det udgøres ikke af Herremænd inden for eller uden for det ærede Medlem Hr. Frits Clausens Brigade. Det udgøres ikke af Kuponklippere, Industribaroner, Storgrossister og ligestillede, der altid kun ofrer i Ord, men i Gerning ikke bestiller andet end at rane til sig, at mæske sig paa Folkekroppens Bekostning. Nej, Folket — det er, som Danmarks store Søn Martin Andersen Nexø siger, det egentlige Danmark. Og Danmark — siger Martin Andersen Nexø — det er for mig Kredsen af de trofaste, der ofrer deres eget for at bygge med paa en ny Tilværelse.

Frits Clausen: Vi fra vor Side vil ved denne Finanslovdebat gentage den Utilfredshed med og Mistillid til Regeringen, som vi før har givet Udtryk for. Denne Mistillid er paa ingen Maade blevet mindre ved den Meddelelse om „et nationalt dansk Samarbejde“, der blev udsendt gennem Pressen, og som er blevet fremhævet saa højtideligt her under denne Debat.

Til den Erklæring, der er udsendt, om denne nationale Samling — eller Famling, som det vel nok viser sig det bliver til —, ønsker jeg at knytte nogle korte Bemærkninger, idet jeg først vil sige, at denne Erklæring efter min Mening er af en saadan Art, at man nærmest maa føle sig skamfuldt berørt over, at de i hvert Fald hidtil talmæssigt førende politiske Partier her i Landet offentliggør noget saadant intetsigende Sludder . . . (*Greger- sen:* Saa skulde De læse „National-Socialisten“) . . . Den læser jeg hver Uge, Hr. Retsstatsmand — med Iver.

Erklæringen indledes med, at det er „de paa Rigsdagen repræsenterede Partier, der ønsker den bestaaende Forfatning bevaret som Grundlag for det politiske Liv“, der har besluttet at gennemføre det nationale danske Samarbejde.

Saa vidt jeg husker, var Flertallet af de her omtalte Partier for bare et Aar siden meget ivrige efter at faa den nu saa højt priste Grundlov ændret. Jeg selv nød dengang den store Ære at faa et person-